

การวิจัยอาชีวศึกษาสู่การพัฒนาชุมชนอย่างยั่งยืน : การวิจัยแบบบ้าน ๆ

ดร. รุ่ง แก้วแดง

อดีตครูโรงเรียนการช่างสตูล

อดีตรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงศึกษาธิการ

“การวิจัย” เป็นยาหม้อใหญ่สำหรับครูไทยของเรา เพราะยังมีการเรียนการสอนที่ผิด ๆ เกี่ยวกับการวิจัยอยู่มาก โดยเน้นการวิจัยที่ใช้สถิติเพียงอย่างเดียว ความจริงการวิจัยมีหลายรูปแบบ มีหลายวิธีการ และทำได้ไม่ยาก วัตถุประสงค์ที่สำคัญของการวิจัยก็คือ มีกระบวนการที่เชื่อถือได้ สามารถหาข้อมูลย้อนกลับได้ งานวิจัยมีเป้าหมายที่สำคัญคือ การสร้างนวัตกรรมและองค์ความรู้ใหม่ ไม่ใช่รายงานวิจัยเล่มหนา ๆ ที่ทำแล้วขึ้นหิ้งแบบที่เมืองไทยนิยมกัน

สมัยที่ยังรับราชการอยู่ในกระทรวงศึกษาธิการ ผมได้ส่งเสริมให้มีการทำวิจัยมากมายหลายเรื่อง โดยเฉพาะในยุคที่มีการจัดทำพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการศึกษาในประเด็นต่าง ๆ ไว้เป็นจำนวนมาก ซึ่งทำให้สามารถรวบรวมผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษามาช่วยกันศึกษาวิจัย เกิดความร่วมมือร่วมพลัง และที่สำคัญคือ งานวิจัยที่ได้สามารถนำไปเผยแพร่ โดยมีร่องรอยหลักฐานทางวิชาการชัดเจน

ในสมัยก่อนนั้นผมเองได้ทำวิจัยและเขียนหนังสือหลายเล่ม เวลาที่หนังสือและผลงานวิจัยตีพิมพ์ออกมาเป็นเล่มเราก็ดูด้วยความชื่นชม แต่ส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยที่มีการใช้ประโยชน์โดยตรงไม่มากนัก

เมื่อผมเกษียณอายุราชการ ด้วยความรู้สึว่าได้ทำงานหลากหลายตำแหน่งมาแล้ว จึงพยายามที่จะไม่รับงานสอนหนังสือหรือเป็นผู้บริหารเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ แต่ผมเลือกที่จะกลับมาอยู่บ้านเกิดที่ตำบลลำพะยา อำเภอเมือง จังหวัดยะลา และได้ทำการวิจัยอีกรูปแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากที่เคยทำและรูปแบบนี้เหมาะสมสำหรับพวกเราชาวอาชีวศึกษา เป็นงานวิจัยที่สนุก ตื่นเต้น และไม่เครียด สามารถที่จะนำไปใช้ได้ เพราะเป็นการตั้งโจทย์จากสภาพของพื้นที่ เพื่อสร้างนวัตกรรมใหม่ ๆ ขึ้นมาให้ปรากฏ โดยเฉพาะนวัตกรรมที่เหมาะสมกับพื้นที่ แก้ปัญหาในพื้นที่ ดังรายละเอียดในตัวอย่างแต่ละโครงการที่ผมจะยกมาให้ดู ดังนี้

1. การปรับเปลี่ยนทะเลทรายเป็นสวนปาล์มน้ำมัน

ผมกับเพื่อน ๆ กลุ่มคนรักบ้านเกิดได้ร่วมกันก่อตั้งมูลนิธิสุข - แก้ว แก้วแดง เพื่อเป็นองค์กรสาธารณกุศล โดยขอเช่าที่ดินจากกรมธนารักษ์ จำนวนเกือบ 300 ไร่ เป็นเหมือนดื่บูกเก่าที่ถูกปล่อยทิ้งร้างไว้นาน มีแต่กองทรายที่เหลือจากการขุดแร่ สีขาวเหมือนทะเลทรายในหุบเขา กลางวันอากาศจะร้อนมาก ผมต้องลงทุนลงแรงปรับสภาพพื้นที่ให้พร้อมสำหรับการเกษตร จึงได้ตั้งโจทย์วิจัยว่า พื้นดินทรายแบบนี้จะปลูกอะไรได้ดีก่อน ซึ่งจากการศึกษาพบว่า มีพืช 2 ชนิดที่สามารถปลูกในดินลักษณะนี้ได้คือ ไม้ไผ่ และปาล์มน้ำมัน

ผมเริ่มต้นโดยการปลูกไม้ไผ่ก่อนเพื่อเพิ่มพื้นที่สีเขียว โดยใช้หน่อไม้ไผ่ที่นิยมปลูกในประเทศจีน ซึ่งมีลำต้นสูงใหญ่ โตเร็วและให้ผลผลิตทั้งปี โดยปลูกตามขอบที่ดินเรียงรายขนานไปกับถนน ปัจจุบันกลายเป็นป่าไม้ที่ร่มรื่นและอุดมสมบูรณ์ และเป็นแหล่งอาหารสำคัญของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นมีงานบวช งานศพ งานทำบุญ ทั้งไทยพุทธ

ไทยมุสลิมจะมาขอหน่อไม้อร่อย ๆ ของมูลนิธิฯ ไปทำอาหารเลี้ยงแขกเหรื่อ รวมไปถึงอาหารประจำวันในแต่ละครัวเรือนด้วย นอกจากนี้ โรงเรียนที่อยู่ใกล้ ๆ ก็มาขอไม้ไผ่ไปทำฐานการเรียนรู้ให้นักเรียนบ่อยครั้ง

เมื่อปลูกไผ่สำเร็จแล้วผมก็เริ่มปลูกปาล์มน้ำมัน จึงได้ติดต่อขอซื้อต้นพันธุ์ปาล์มน้ำมันจากบริษัทที่ขายและเล่าให้เขาฟังว่า เราจะปลูกปาล์มน้ำมันบนที่ดินเหมืองดีบุกร้างเก่า คนขายต้นพันธุ์ปาล์มน้ำมันก็แนะนำว่าไม่ควรปลูกเพราะอาจจะไม่ได้ผลผลิต แต่ผมตัดสินใจปลูกเพราะคิดว่าดีกว่าปล่อยให้ที่ดินรกร้างไม่สามารถใช้ประโยชน์อันใด จึงได้ทดลองปลูกปาล์มน้ำมันบนดินทราย ซึ่งในข้อเท็จจริงจะต้องใช้ปุ๋ยอย่างมากปาล์มน้ำมันจึงจะให้ผลผลิต จึงได้คิดนวัตกรรมตัวที่ 2 คือ การเลี้ยงโคเนื้อ เพื่อนำมูลโคมาทำเป็นปุ๋ย และผลพลอยได้อีกอย่างหนึ่งคือ ใบปาล์มหรือทางปาล์มใช้หมักเป็นอาหารสำหรับโคได้ ผมจึงทดลองปลูกปาล์มน้ำมันประมาณ 3,000 ต้น บัดนี้เวลาผ่านไป 10 ปี ต้นปาล์มสูงกว่า 5 เมตร ให้ผลผลิตพอประมาณเพราะผมใส่ปุ๋ยโคเป็นระยะ ๆ จึงสรุปผลการวิจัยว่า ดินทรายที่ไม่มีอาหารถ้าเราเลือกปุ๋ยที่เหมาะสมสามารถปลูกปาล์มน้ำมันได้ถึงแม้ผลผลิตจะได้ไม่เท่าที่อื่นแต่สามารถใช้ประโยชน์จากพื้นที่ดินทรายแห้งแล้งนี้ได้

2. การเลี้ยงโคสายพันธุ์วากิว

สมัยที่รับราชการผมต้องเดินทางไปประเทศญี่ปุ่นหลายครั้งเพื่อไปเจรจาในโครงการเงินกู้เพื่อพัฒนาการศึกษา และได้มีโอกาสลงรับประทานเนื้อวากิว พบว่าเนื้ออร่อยมากและราคาก็แพง แต่ไม่คิดว่าโคสายพันธุ์นี้จะเลี้ยงในประเทศไทยได้ วันหนึ่งผมไปที่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ได้พบกับ ศาสตราจารย์ ดร.รังสรรค์ พาลพ่าย ผู้เชี่ยวชาญเรื่องการพัฒนาสายพันธุ์โคเนื้อวากิวในประเทศไทย จึงได้ถามอาจารย์รังสรรค์ว่า โคสายพันธุ์นี้สามารถเลี้ยงในพื้นที่เขตร้อนชื้นอย่างภาคใต้ได้หรือไม่ เพราะเมื่อก่อนเคยมีการนำโคสายพันธุ์นี้เข้ามาเลี้ยงในประเทศไทย แต่ตายไปเพราะแพ้เห็บ อาจารย์ตอบว่า ไม่มีใครรู้นอกจากทำวิจัยโดยการทดลองเลี้ยงเอง ผมจึงกลับมาทำ “ยะลา วากิว ฟาร์ม” โดยหาซื้อแม่พันธุ์ลูกผสมยุโรปได้มาจำนวน 6 ตัว และเริ่มทดลองเลี้ยงตั้งแต่ปี 2556 ถึงปัจจุบันก็เป็นเวลากว่า 8 ปีแล้ว ผมพบว่าเราสามารถเลี้ยงโควากิวให้เจริญเติบโตในภูมิอากาศที่ร้อนชื้นได้ แม้จะมีปัญหาเรื่องโรคอยู่บ้าง แต่ถ้ามีการจัดการฟาร์มที่ดีโคก็มีสุขภาพแข็งแรงทนทานต่อโรคได้ ปัจจุบันยะลา วากิว ฟาร์มเป็นฟาร์มวากิวแห่งแรกในภาคใต้และเป็นฟาร์มที่ใหญ่ที่สุดมีลูกโควากิวเกิดในฟาร์มแล้วเกือบ 200 ตัว ตั้งแต่รุ่น 1 (F1) รุ่น 2 (F2) จนถึงรุ่น 3 (F3) โครงการนี้ตอบโจทย์วิจัยได้ว่า การเลี้ยงโควากิวในภาคใต้ที่มีอากาศร้อนชื้นนั้นสามารถทำได้ แต่ต้องเลี้ยงแบบประณีต และที่ถือเป็นนวัตกรรมใหม่ก็คือ การเลี้ยงโคราคาแพงที่สุดในโลกและเนื้ออร่อยที่สุดด้วยนั้นสามารถทำได้ในพื้นที่ชายแดนภาคใต้

โดยการสนับสนุนของสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) ยะลา วากิว ฟาร์มได้เป็นแหล่งเรียนรู้และถ่ายทอดเทคโนโลยีการเลี้ยงโคเนื้อแก่เกษตรกรใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ ได้แก่ ยะลา ปัตตานี และนราธิวาส มาตั้งแต่ปี 2560 สามารถสร้างกลุ่มเกษตรกรเลี้ยงโคเนื้อระดับตำบลได้ 42 กลุ่ม ซึ่งจะเป็นเครือข่ายที่เข้มแข็งในการพัฒนาสู่การเลี้ยงโคเนื้ออย่างมีคุณภาพเพื่อความมั่นคงของเกษตรกรชายแดนใต้ต่อไป

3. การปลูกทุเรียนระยะชิด

เนื่องจากยางพาราซึ่งเป็นพืชเศรษฐกิจสำคัญของภาคใต้มานาน ปัจจุบันราคาคตกต่ำลงไปกว่าเดิมมาก ชาวสวนยางพาราจึงมีรายได้ลดน้อยลง ต้องคิดหาทางเลือกใหม่โดยปลูกพืชชนิดอื่นทดแทน และเนื่องจากตลาดทุเรียนได้รับความนิยมจากต่างประเทศมาก ผมจึงเห็นว่าทุเรียนน่าจะเป็นพืชเศรษฐกิจที่ดีที่สุดในพื้นที่ลำพละชาวบ้านก็เคยปลูกทุเรียนพื้นบ้านกันมาก่อน แต่การปลูกทุเรียนของผมจะต้องเน้นความแตกต่างจากชาวบ้านทั่ว ๆ ไป โดยนำนวัตกรรมที่เป็นผลการวิจัยจากที่อื่นมาทดลอง ซึ่งมี 2 เรื่อง คือ “การปลูกทุเรียนระยะชิด” และ “การเสริมราก”

“การปลูกทุเรียนระยะชิด” แตกต่างจากการปลูกทุเรียนแบบเดิมที่ปลูกระยะ 10 เมตร x 10 เมตรต่อ 1 ต้น หนึ่งไร่จะได้ต้นทุเรียนประมาณ 20-25 ต้น ซึ่งใช้พื้นที่มาก เมื่อผมศึกษางานวิจัยของศูนย์วิจัยทุเรียนภาคตะวันออกที่จังหวัดจันทบุรี จึงสนใจทำการวิจัยและทดลองการปลูกทุเรียนระยะชิดที่ลำพละ โดยใช้พันธุ์ทุเรียนแบบกิ่งข้าง โดยให้กิ่งทุเรียนกางแขนออก 2 ข้าง แทนที่จะให้ออกรอบต้นดังที่เคยเป็น การปลูกทุเรียนแบบนี้ในพื้นที่ 1 ไร่สามารถที่จะปลูกทุเรียนได้ถึง 60 ต้น และควบคุมความสูงไม่ให้เกิน 5 เมตร เพื่อสร้างกิ่งใหญ่ จะทำให้ต้นทุเรียนออกผลได้มากกว่าการปลูกต้นทุเรียนแบบเดิม การดูแลโรคก็ทำได้ง่ายขึ้น

ผมได้ทำการทดลองและปลูกต้นทุเรียนในลักษณะนี้พบว่า มีการเจริญเติบโตดี ชุดแรกเป็นต้นทุเรียนพันธุ์หมอนทอง เริ่มออกดอกเมื่ออายุครบ 3 ปีแล้ว ชุดที่ 2 เป็นต้นทุเรียนพันธุ์มูซังคิง และพันธุ์หนามดำ ซึ่งคาดว่าจะให้ผลผลิตได้ในเร็ววัน การปลูกทุเรียนระยะชิดเป็นนวัตกรรมอย่างหนึ่งที่ผมจะเผยแพร่ให้กับเกษตรกรที่สนใจจะปลูกทุเรียนคุณภาพต่อไป

“การเสริมราก” เป็นนวัตกรรมอีกอย่างหนึ่งที่นำมาใช้ในการทำสวนทุเรียน ในภาคอื่น ๆ อาจมีใช้กันโดยทั่วไป แต่ในพื้นที่ชายแดนใต้มีน้อยมาก ผมจึงได้ทดลองนำเมล็ดทุเรียนพื้นบ้านมาปลูกคู่กับเมล็ดพันธุ์หมอนทอง มูซังคิง และหนามดำ โดยปลูกทุเรียนพันธุ์ 1 ต้น และปลูกทุเรียนบ้าน 4 ต้นไว้ล้อมรอบเพื่อเสริมรากทุเรียนพันธุ์ ดังนั้น ทุเรียนพันธุ์แต่ละต้นจะมีราก 5 ราก ทุเรียนบ้านเติบโตเร็วและช่วยให้ทุเรียนพันธุ์เจริญเติบโตในอัตราสูงเช่นเดียวกัน การเสริมรากน่าจะเป็นวิธีการที่นำมาใช้อย่างแพร่หลายในอนาคต นอกจากจะช่วยพยุงต้นทุเรียนพันธุ์ให้มั่นคงแข็งแรงและหาอาหาร (ปุ๋ยและน้ำ) ให้กินได้มากขึ้นแล้ว ต้นทุเรียนที่มีการเสริมรากยังมีอัตราการตายต่ำกว่าต้นที่ไม่เสริมรากอีกด้วย

4. การส่งเสริมเกษตรกรชาวบ้านในการทำวิจัยชุมชน

มูลนิธิสุข-แก้ว แก้วแดง โดยยะลาว่ากิวฟาร์ม ได้สนับสนุนเกษตรกรเลี้ยงโคเนื้อชายแดนใต้ให้ทำการวิจัยแบบบ้าน ๆ แต่นำไปใช้ประโยชน์ได้จริง เช่น กรณีตัวอย่างดังต่อไปนี้

1) วิสาหกิจชุมชนคนเลี้ยงโคเนื้อต้นน้ำ ต.เนินงาม อ.รามัน จ.ยะลา ซึ่งเริ่มเลี้ยงโคเนื้อแม่พันธุ์เพื่อผลิตลูกโค มูลนิธิฯได้แนะนำให้ทำการวิจัยเรื่องสายพันธุ์หญ้าที่เหมาะสมสำหรับปลูกเพื่อเลี้ยงโคเนื้อในพื้นที่ นักวิจัยของกลุ่มเป็นครูสอนศาสนา ไม่มีความรู้เรื่องการวิจัย ไม่กล้าพูดภาษาไทย แต่เมื่อได้รับคำแนะนำเขาก็รู้จักทดลองปลูกหญ้าหลายสายพันธุ์ เช่น หญ้าเนเปียร์ปากช่อง 1 เนเปียร์ท้ายเขื่อน และหญ้าหวานอิสราเอล รู้จักสังเกตการเจริญเติบโต ชั่งน้ำหนักของหญ้าแต่ละกอและบันทึกข้อมูล วิเคราะห์เปรียบเทียบแล้วสรุปว่าหญ้าสายพันธุ์ใดเหมาะสำหรับการปลูกในพื้นที่ ปัจจุบันครูสอนศาสนาผู้นี้กลายเป็นนักวิจัยชุมชนที่ประสบความสำเร็จ มีความเข้าใจเพราะลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง พูดภาษาไทยเก่งขึ้น ตอบได้ทุกคำถาม และสามารถนำเสนองานวิจัยได้ดีมาก

2) วิสาหกิจชุมชนโคเนื้อช่องเขต ต.ตะลุมบอน อ.สายบุรี จ.ปัตตานี ได้ทำการวิจัยเรื่องการพัฒนาผลิตภัณฑ์เนื้อโคขุนที่สอดคล้องกับความต้องการของตลาด โดยทดลองผลิตภัณฑ์ 2 ชนิด คือ เนื้อย่างเสียบไม้ และแฮมเนื้อ ได้ทำแบบสอบถามเพื่อรวบรวมข้อมูลความต้องการของผู้บริโภคในเรื่องราคาและรสชาติ แล้วนำไปปรับปรุงผลิตภัณฑ์ให้ดีขึ้น ปัจจุบันสามารถทำผลิตภัณฑ์เนื้อวัวแปรรูปขายตรงให้ผู้บริโภคและประสบความสำเร็จในการทำธุรกิจนี้เป็นอย่างดี

จากกรณีศึกษาของกลุ่มวิสาหกิจชุมชนเกษตรกรเลี้ยงโคเนื้อ 2 กลุ่มดังกล่าว จะเห็นว่าการวิจัยไม่ใช่เรื่องยาก ทุกคนสามารถทำได้และสามารถใช้ประโยชน์จากงานวิจัยได้จริง มีผลิตภัณฑ์ (Products) ที่จับต้องได้นำไปจำหน่ายได้ จึงเป็นการวิจัยที่ได้ประโยชน์มากกว่าการทำวิจัยแล้วขึ้นหิ้งที่เห็นกันอยู่ทั่วไป

5. โครงการใหม่ที่กำลังดำเนินการทดลอง ประกอบด้วย 3 โครงการย่อย คือ

1) โครงการโรงเชือดมาตรฐานฮาลาล เนื่องจากในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ไม่มีโรงเชือดที่ได้มาตรฐานและถูกต้องตามหลักฮาลาล ชาวบ้านนิยมเชือดตามพื้นหญ้าข้างบ้านและใต้ต้นไม้ริมป่า มูลนิธิจึงทดลองสร้างโรงเชือดโคขนาดเล็กแห่งแรกในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยใช้แบบแปลนของกรมปศุสัตว์ ควบคุมการก่อสร้างเพื่อดูต้นทุนและรูปแบบการทำงาน ขณะนี้การดำเนินการสำเร็จไปแล้วกว่า 90% จะสรุปเรื่องค่าใช้จ่าย ข้อบกพร่องของแบบ และข้อกำหนด เพื่อเป็นต้นแบบให้กลุ่มวิสาหกิจชุมชนอื่น ๆ สามารถมีโรงเชือดที่ได้มาตรฐานในราคาที่ประหยัดได้ โรงเชือดขนาดเล็กจึงเป็นนวัตกรรมอีกโครงการหนึ่งของมูลนิธิสุข-แก้ว แก้วแดง และยะลาฟาร์ม

2) การพัฒนาผลิตภัณฑ์จากเนื้อโควากิว เพื่อศึกษาว่าแต่ละส่วนของโค 1 ตัว สามารถที่จะพัฒนาเป็นผลิตภัณฑ์อะไรได้บ้างและเป็นผลิตภัณฑ์ที่เป็นที่นิยมบริโภคของคนในพื้นที่ชายแดนใต้ ซึ่งโครงการนี้จะร่วมมือกับสถาบันอาชีวศึกษาในภาคใต้ เช่น การแปรรูปหนังโควากิวโดยทำเป็นแคบหนังวัว การใช้ประโยชน์จาก หัวหาง เท้า เพื่อแปรรูปเป็นซุปซึ่งเป็นที่นิยม รวมทั้งส่วนอื่น ๆ ที่จะทดลองเพื่อผลิตและศึกษาว่าในโคเนื้อ 1 ตัว เมื่อแปรรูปแล้วเกษตรกรจะมีรายได้เพิ่มเท่าไร เพื่อจะได้ถ่ายทอดความรู้และข้อมูลจากงานวิจัยดังกล่าวให้กับเกษตรกรที่สนใจจะเลี้ยงโคสายพันธุ์นี้ต่อไป

3) โครงการวิจัยการตลาด ขณะนี้มีนักธุรกิจที่สนใจเนื้อโคยะลาวากิวและได้มาติดต่อเพื่อนำเนื้อวากิวไปขายที่กรุงเทพฯ แต่มูลนิธิเห็นว่าการจำหน่ายในลักษณะนั้นจะไม่ช่วยพัฒนาเศรษฐกิจในพื้นที่ รวมทั้งไม่ช่วยในการแก้ปัญหาชายแดนใต้ จึงมีแนวคิดที่จะนำเนื้อมาแปรรูปตามโครงการที่กล่าวข้างต้น และทดลองเปิดตลาดในรูปแบบเล็ก ๆ เป็นตลาดเคลื่อนที่ในชุมชน ผู้ขายคือ นักศึกษาที่ว่างงาน และคนในพื้นที่ที่เคยไปค้าแรงงานที่ประเทศมาเลเซียและกลับมาเนื่องจากได้รับผลกระทบจากการระบาดของ COVID-19 โดยการทำในลักษณะการวิจัย จะมีการประกาศรับสมัครให้มาอบรมกับสถาบันอาชีวศึกษา ให้ความรู้เรื่องการตลาด ให้กู้เงินกับธนาคาร ธกส. และทดลองทำตลาด รวมทั้งการแก้ไขปรับปรุงการตลาดในลักษณะที่จะเป็นประโยชน์มากกว่าส่งจำหน่ายให้บริษัทใหญ่ในกรุงเทพฯ

โดยสรุป ที่ได้ยกตัวอย่างโครงการต่าง ๆ มา ก็เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าการวิจัยไม่ได้เป็นเรื่องยาก การเขียนรายงานวิจัยก็ไม่ต้องเขียนเป็น 5 บท ยิ่งปัจจุบันนี้ด้วยความก้าวหน้าของเทคโนโลยี ผู้วิจัยสามารถถ่ายภาพและบรรยายได้ภาพโดยใช้คำสั้น ๆ บันทึกเก็บไว้ได้ สามารถนำเสนอในที่ประชุมได้อย่างน่าตื่นเต้น สนุกและเข้าใจง่ายกว่าการอ่านรายงานเป็นเล่ม ๆ ข้อสำคัญที่สุดคือ การวิจัยแบบนี้เป็นการเรียนรู้โดยการลงมือปฏิบัติ (Learning by Doing) จนพบคำตอบที่จับต้องได้เป็นรูปธรรม

“งานวิจัย” ก่อให้เกิดนวัตกรรมที่นำไปสู่เศรษฐกิจสร้างสรรค์ (Creative Economy) บางเรื่องอาจเป็นงานวิจัยที่มีผู้อื่นทำไว้แล้ว แต่ถือเป็นเรื่องใหม่สำหรับพื้นที่ชายแดนใต้ ก็สามารถนำมาทดลองทำในพื้นที่นี้ได้ เพราะในพื้นที่ชายแดนใต้เรื่องการศึกษาการพัฒนาที่ยั่งยืนดีกว่าพื้นที่อื่น ๆ มาก เช่น การเลี้ยงโค ภาควิชาได้ล่าหลังภาคอีสานกว่า 10 ปี การปลูกทุเรียนก็ล่าหลังจังหวัดจันทบุรี ระยะเวลา ประมาณ 5-10 ปี เช่นเดียวกัน ดังนั้นหากเราช่วยกันคิด ทดลอง เพื่อหาวัตกรรมและผลิตภัณฑ์ (Products) ที่เหมาะสมกับพื้นที่ จะทำให้มีพลังและนำไปสู่ความสำเร็จ เกิดประโยชน์แก่ชุมชน ซึ่งสถาบันอาชีวศึกษาภาคใต้สามารถทำวิจัยได้หลาย เรื่องที่เหมาะสมกับพื้นที่ที่เป็นเขตบริการของสถาบัน

ผมขอเป็นกำลังใจให้อาจารย์ทุกท่านมีผลงานวิจัยที่นำไปใช้ประโยชน์ในชุมชนได้และนำไปใช้สอนนักศึกษาได้ด้วย รวมทั้งเป็นผลงานวิชาการที่จะช่วยให้ท่านมีความก้าวหน้าในวิชาชีพยิ่งขึ้นต่อไป